

Վահան Տերյան

Իջնում է գիշերն անգութ ու մթին

Իջնում է գիշերն անգութ ու մթին
Եվ այգը բացվում դառն ու մահահոտ,
Բայց հրկեզ հոգիս մորմոքում այս տոթ
Հավատում է դեռ քո առավոտին:

Թող կիտվի խավարն ավելի խրթին
Եվ չարխինդ ճնշե հողն իմ արյունոտ,
Ու թող գա, թե կա, ավելի չար բոթ,
Մեխվի գոհ-երկրիս անարգված սրտին:

Ուխտավոր անդուլ, դարերի ժառանգ
Մի հեզ նաիրցի գնում եմ անկանգ.
Թող գուժկան գիշերն ահասաստ դավե
Որքան մութը սև՝ այնքան ես համառ,
Երկնիք իմ եիկիր հավատով անմար,
Սուրբ է քո ուղին և պսակըդ վեհ . . .